

ກຮຽມ ຄືອ ອະໄຣ?

ນໍາເສນອເມື່ອ : 2 ກ.ນ. 2551

ກຮຽມ ແປລວ່າ ກິຈການທີ່ຄົນກະທຳ ຄໍາວ່າ ທຳ ມາຍຕຶ້ງ ທັ້ງທຳດ້ວຍກາຍ ອັນເຮັຍກວ່າ ກາຍກຮຽມ
ທັ້ງທຳດ້ວຍວາຈາ ອັນເຮັຍກວ່າ ວິຊີກຮຽມ ທັ້ງ ທຳດ້ວຍໃຈ ຄືອຄືດ ອັນເຮັຍກວ່າ ມໂນກຮຽມ ນັ້ນຄື້ອຄວາມໝາຍຂອງກຮຽມ
ແຕວກຮຽມ ນັ້ນ ຄືອ ອະໄຣກັນຫລະ ?

ລອງມາຫາຄຳຕອບດີກວ່າ...

ຄໍາວ່າ "ກຮຽມຄືອອະໄຣ" ຈຳຕົວທີ່ກິຈການທີ່ມີຄືດຫຼຸດໃຫ້ເລີກຫື້ນີ້ເຂົ້າໄປອີກ ພຣະພຸຖົມເຈົ້າໄດ້ຕັດສໄວ້ແປລຄວາມໄດ້ວ່າ
"ເຮັກລ່າງວູເຈຕານາ (ຄວາມຈົງໃຈ) ວ່າເປັນກຮຽມ ເພຣະຄົນຈົງໃຈ ຄືອມີໃຈມຸ່ງແລ້ວ ຈຶ່ງທຳທາງກາຍນັ້ງ
ທາງວາຈາບາງ ທາງໃຈບາງ"

ຈະນັ້ນ ກຮຽມ ຄືອ ກິຈທີ່ທີ່ບຸດຄລອງໃຈທໍາຫຼີ້ວ່າ ທຳດ້ວຍເຈຕານາ ຖ້າທຳດ້ວຍໄມ່ມີເຈຕານາໄໝ່ເຮັຍກວ່າ ກຮຽມ
ອຍ່າງເຊັ່ນໄມ່ມີເຈຕານາເຫັນຢັບມູດຕາຍ ໄນເປັນກຮຽມ ຄືອ ປານາດີບາຕ ຕອເນື່ອເຈຕານາຈະເຫັນໃຫ້ຕາຍຈຶ່ງເປັນກຮຽມ ຄືອ
ປານາດີບາຕ

ແຕ່ເນື່ອຈັດຍ່າງລະເວີຍດ ສິ່ງທີ່ທຳດ້ວຍໄມ່ມີເຈຕານາ ທ່ານຈັດເປັນກຮຽມໜິດໜຶ່ງ ເຮັຍກວ່າ ກຮຽມສັກວ່າທ່າ
ເພຣະອາຈໃຫ້ໂທ່າຍໄດ້ເໜືອນກັນ ແມ່ນຍ່າງທີ່ກູ້ໝາຍຄືອວັດິດໃນຫຼານປະມາກ

ກຮຽມເກີ່ວກັບຄົນເຮົາຍ່າງໄວ ?

ກຮຽມເກີ່ວກັບຄົນເຮົາ ຮີ້ວີ້ ຄົນເຮົານັ້ນແລະເກີ່ວກັບກຮຽມອູ້ໆຕລອດເວລາ
ເພຣະຄົນເຮົານັ້ນຕັ້ງແຕ່ຕື່ນອຸນຸນີ້ນ ຈົ່ງຄື້ນຫລັບໄປໆໃໝ່ ກົມີເຈຕານາທຳອະໄຮຕາງໆ ພູດອະໄຮຕາງໆ ຄິດອະໄຮຕາງໆ ອູ້ເສມອ
ໂດຍປົກຕິໄມ່ມີໂຄຮໝາດນິ້ນອູ້ເໝຍໆ ໄດ້ ຄື້ນມີອາໄນທໍາ ປັກກົມື້ພຸດ ຄື້ນປັກໄມ່ພຸດ ໄຈກົດຄື້ນເຮືອງຕາງໆ.....

ກຮຽມຕາງໆ ທີ່ທຳນີ້ແລລະ ເຮັຍກວ່າ ກາຍກຮຽມ

ຄໍາຕາງໆ ທີ່ພູດນີ້ແລລະ ເຮັຍກວ່າ ວິຊີກຮຽມ

ເຮືອງຕາງໆ ທີ່ຄິດນີ້ແລລະ ເຮັຍກວ່າ ມໂນກຮຽມ

ກຮຽມ ນັ້ນ ດີ ຮີ້ວີ້ ໄນ ດີ ກຮຽມຈະດີຫຼີ້ໄມ່ດີ ກົສຸດແຕ່ຜລທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກກຮຽມນັ້ນ ແລະ
ຄ້າໃຫ້ເກີດຜລເປັນຄຸນເກື້ອກຸລແກຕນເອງແລະຜູ້ອື່ນ

ກົບເປັນກຮຽມດີ ເຮັຍກວ່າ ກຸສລກຮຽມ ແປລວ່າ ກຮຽມທີ່ເປັນກິຈຂອງຄົນລາດ ຮີ້ວີ້ ບຸນູ້ກຮຽມ ກຮຽມທີ່ເປັນບຸນູ້

คือความดีเป็นเครื่องขับร่างกายความชั่ว เช่น รักษาศีล ประพฤติธรรมที่คุ้งกับศีล หรือแม้กิจการที่ดีที่ชอบที่เป็นตามที่แสดงมาแล้วที่เป็นสุจริตต่างๆ เช่น การตั้งใจช่วยมารดาบิดาทำการงาน การตั้งใจเรียน

การตั้งใจประพฤติตนให้ดี การช่วยเหลือเกื้อกูลมิตรสหาย การทำสาธารณสูงเคราะห์ต่างๆ

ส่วนกรรม ที่ให้เกิดผลเป็นโทษเบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนเป็นกรรมชั่ว ไม่ดี เรียกอกุศลกรรม แปลว่ากรรมที่เป็นกิจของคนไม่ฉลาด บาปกรรม กรรมเป็นบาป เช่น การประพฤติผิดในศีลธรรม ประพฤติทุจริตต่างๆ ที่ตรงกันข้ามกับกุศลกรรม

ตัวอย่างของกรรมดีและกรรมไม่ดี ข้างต้นนี้ กล่าวตามแนวพระพุทธศาสนา
พระพุทธเจ้าได้ทรงจำแนกแสดงเป็นแนวทางปฏิบัติไว้ชัดเจน เรียกว่า กรรมบท แปลว่า ทางของกรรม เรียกสั้นๆ ว่า ทางกรรม ทรงชี้แจงไว้เพียงพอและเข้าใจง่าย ว่าทางไหนดี ทางไหนไม่ดี คือ

กายกรรม (กรรมทางกาย) นั้น ผู้เข้า 1 ลักษณะ 1 ประพฤติผิดในทางกาย 1 นั้นเป็นอกุศล ไม่ดี ควรเว้นจากการทำอย่างนั้น และการอนุเคราะห์เกื้อกูลเข้า 1 เลี้ยงชีพในทางที่ชอบ 1 สั่งรวมกัน 1 เป็นกุศล เป็นส่วนดี

วุจกรรม (กรรมทางวุจชา) นั้น พุดคำ 1 พุดส่อเสียดเพื่อให้เข้าแต่กัน 1 พุดคำหยาดด้วยใจมิโถะเพื่อให้เข้าเจ็บใจ 1 พุดเพ้อเจ้อเหลวไหล 1 เป็นอกุศล ไม่ดี ควรเว้นจากการพูดอย่างนั้น และการพูดคำจริง 1 พูดสมัคร假 1

พูดคำสุภาษณ์หุจับใจ 1 พูดมีหลักฐานถูกต้อง ชอบด้วยกาลเทศะ 1 เป็นกุศล เป็นส่วนดี

มุโนกรรม (กรรมทางใจ) นั้น คิดเพ่งเลึงอยากได้ของเขามาเป็นของของตนเอง 1 คิดพยายามมุ่งรายเข้า 1 เห็นผิดจากคลองธรรม

เช่น เห็นว่าทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว 1 เป็นอกุศล ไม่ดี ไม่ควรคิดอย่างนั้น และการคิดเพื่อแฝง 1

คิดแฝงเมตตาจิตให้เข้าอยู่เป็นสุข 1 คิดเห็นชอบตามคลองธรรม เช่น เห็นว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว 1 เป็นกุศล เป็นส่วนดี

คนที่เว้นจากการทำกรรมที่เป็นอกุศล และดำเนินไปในทางกรรมที่เป็นกุศล จะเรียกว่า ธรรมจารี แปลว่า ผู้ประพฤติธรรม

สมจารี แปลว่า ผู้ประพฤติเรียบร้อยสม่ำเสมอ ความประพฤติดังนี้เรียกว่า ธรรมจิรยา หรือ ธรรมจารยา

สมจิรยา หรือ สูญจารยา สมจิรยา ดังนี้แหลกคือ หลักสมภพในพุทธศาสนา สมภพ คือ ความเสมอ กันนี้น่าจะทำให้เสมอ กันได้ในทางที่อาจทำได้ แต่ไม่อาจทำให้เสมอ กันได้ในทางที่ไม่อาจจะทำในทางที่ไม่อาจจะทำนั้น เช่น คนเกิดมา มีเพศต่างกัน มีรูปร่างสูง ตำแหน่งต่างกัน เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ควรจะทำให้เสมอ กันได้ เช่น ทำให้สูง ตำแหน่ง กัน หมัด แม่ในคนเดียวกันนี้ทั้ง 5 ก็ไม่เท่ากัน จะทำให้เท่ากันได้อย่างไร สิ่งที่ไม่อาจจะทำให้เท่ากันได้

ถ้าไครไปพยาภานจัดทำเข้าก็เหมือนกับ นิทาน เรื่อง เปรตจัตระเบียน

เรื่องมีอยู่ว่า มีคนเดินทางหลายคน เข้าไปบนหน้ากากอยู่ในศาล ซึ่งเป็นที่พักของคนเดินทางหลังหนึ่ง เมื่อพากันนอนหลับแล้ว มีเปรตเจ้าระเบียบดูหนึ่งเข้าไปในศาล เห็นคุณนอนอยู่เป็นแท้ จึงเข้าไปตรวจดูทางเท้า ก็เห็นเทาของคุณนอนหลับไม่เสมอ ก็จึงเทาของคนเหล่านั้นลงมาให้เสมอ ก็ไปตรวจดูทางด้านศรีษะ ครั้นตรวจดูเทาเป็นแฉะเสมอ ก็ไปตรวจดูทางด้านศรีษะ เห็นศรีษะของคนเหล่านั้นไม่มอยู่ในแท้เสมอ ก็จึงศรีษะขึ้นมาเสมอ เป็นแนวเดียวกันทั้งหมด

แล้วย้อนกลับไปตรวจดูทางเท้าอีก ก็เห็นเหลือมล้มลงไม่เสมอ ก็จึงเทาให้เสมอ ก็ใหม่อีก คนก็ไม่เป็นอันได้หลับได้นอนเป็นสุข เพราะต้องถูกดึงเทาบางดึงศรีษะบาง ขึ้นๆ ลงๆ ไม่รู้จักแล้ว ทั้งเปรตเจ้าระเบียบนั้น ก็ไม่สามารถจัดให้เสมอ ก็ได้

การจัดให้เสมอ ก็ในทุกที่ไม่อยู่จะจัดได้ เช่นนี้ เป็นการจัดการที่ไม่สำเร็จ รังแต่จะทำให้เกิดความเดือดร้อนนานวาย ไม่สงบสุขอย่างเดียว

ส่วนการจัดการให้เสมอ ก็ในทางที่อาจจัดได้นั้น พระพุทธเจ้าทรงจัดด้วยหลัก สมจริยา นี้ คือ เว้นจากการรرمฝ่ายอกุศล แต่ให้ดำเนินในทางกรรมฝ่ายกุศล ตามที่ทรงสั่งสอนไว้

คราวนี้มาพิจารณาดูว่า เมื่อปฏิบัติในสมจริยานั้น เป็นสมภาพอย่างไร สมภาพ แปลว่า ความเสมอ กัน คือ ตัวเราเองกับผู้อื่น หรือผู้อื่นกับตัวเราเองเสมอ กัน ตัวเราเองรักสุขเกลียดทุกข์ ผู้อื่นก็รักสุขเกลียดทุกข์เหมือนกัน ตัวเราเองไม่ประณามให้ผู้อื่นมากกรรมที่ไม่ดีแก่เราทุกๆ ขอ พ่อใจแต่จะให้เข้ามาประกอบกรรมดีแก่เราทั้งนั้น

ถึงผู้อื่นก็เหมือนกัน เขาก็ไม่ประสงค์ให้เราไปก่อกรรมที่ชั่วร้ายแก่เขา ประสงค์แต่จะให้เราไปประกอบกรรมที่ดีแก่เขากัน

เมื่อทั้งเราทั้งเขาร่วมกันมีความชอบและไม่ชอบเสมอ กันอยู่ เช่นนี้ ทางที่จะให้เกิดสมภาพได้โดยตรง ก็คือ ทั้งสองฝ่ายต่างดำเนินเข้าหาจุดที่เสมอ กันนี้ คือ งดเว้นจากการมีชั่วร้าย

ซึ่งต่างก็ไม่ชอบให้ใครมาทำแก่ตนด้วยกันและดำเนินไปในทางกรรมที่ดี ซึ่งเกือบกุลกัน ที่ต่างก็ชอบจะให้ครามาทำแก่ตนด้วยกัน เมื่อประพฤติดังนี้ สมภาพที่ถูกต้องจึงเกิดขึ้น และ เป็นสมภาพคือเป็นความเสมอ กันจริงๆ และเมื่อมีสมภาพดังนี้ ภราดรภาพคือ ความเป็นพื่นของกันหรือเป็นญาติที่คุณเคยไว้วางใจกันได้ ก็เกิดขึ้น

เสรีภาพ คือ ความมีเสรีอันที่จะไปไหนๆ ได้ ทำอะไรได้โดยไม่ถูกใครเบียดเบียน และ ก็ไม่เบียดเบียนใครด้วย สมจริยาของพระพุทธเจ้าอันยังให้เกิดสมภาพ ภราดรภาพ เสรีภาพ ดังกล่าวมานี้ เป็นธรรมจรรยา

ความประพฤติธรรมประกอบอยู่ด้วยหลักยุติธรรมและศีลธรรมต่างๆ บริบูรณ์ ถ้ามีปัญหา ประพฤติธรรม คือประพฤติอย่างไร ? ก็ตอบได้ว่า ต้องประพฤติธรรมให้สมจริยาดังกล่าวนั้นเอง และเมื่อเข้าใจความดังนี้แล้ว คำว่า สมจริยา ก็จะแปลว่า ความประพฤติเรียบร้อยสม่ำเสมอ ก็ได้ ความประพฤติสมควรหรือเหมาะสม ก็ได้ ความประพฤติโดยสมภาพ ก็ได้ เป็นคำแปลที่ถูกต้องกับความหมายทั้งนั้น ดังนี้แหล เป็นธรรมจริยา

จะนั้น หลักธรรมจารยาราชของพระพุทธเจ้า ก็เป็นหลักที่เป็น แม่บท ของหลักทั้งหลายแห่งความสุขสงบชุมชนทั่วไป ถ้าไม่อยู่ในแบบหนึ่งแล้ว ก็จะเกิดความสงบสุขไม่ได้ สมภาคภูมิ สร้างภาพ เสรีภาพ ก็จัดมีขึ้นไม่ได

จะมีได้ก็ เช่น เสรีภาพของฝ่ายได้ฝ่ายหนึ่ง และเป็นผู้ที่จัดทำไปนอกแบบที่จะเป็นเหมือนประตจักระเบียบดังกล่าวแล้ว ซึ่งต้องจัดกันไม่รู้จักเสรีจรัลงเป็นการกอภัยกอเรว กอศัตรุและความมุนวยเดือดร้อน จัดกันไปจนโลกแตกก็ไม่เสรี

กรรมตามที่กล่าวมานี้ ที่ชี้ระบุลงไว้ว่า กรรมคืออะไร และทำอย่างไรเป็นกรรมดี ทำอย่างไรเป็นกรรมไม่ดี เป็นทางกรรมในพระพุทธศาสนา ซึ่งเมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว ก็พอประมาณเป็นหลักใหญ่ๆ ได้เป็น 3 ข้อ คือ

1. พระพุทธศาสนาแสดงว่า มีกรรม ได้ทำการมีเป็นกุศลกรรมติดตัว ได้ทำการมีเป็นอกุศลกรรมติดตัว

2. พระพุทธศาสนาแสดงว่า มีกรรมวิบาก คือ ผลของกรรม ผลที่ได้เกิดจากกรรมที่ดี ผลที่ชั่วเกิดจากการที่ชั่ว ไม่สับสนกัน เหมือนอย่างผลมະวงก์ยอมเกิดจากตนมະวง ผลขันนุกยอมเกิดจากตนขันนุน หวานพีชเช่นไรก็ได้ผลเช่นนั้น

3. พระพุทธศาสนาแสดงว่า สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตนเอง คือ ตัวเราเองทุกๆ คน เป็นเจ้าของกรรมที่เราทำ และเป็นเจ้าของผลกรรมนั้นๆ ด้วย เมื่อตัวเราเองทำได้ก็มีกรรมดูติดตัว และต้องได้รับผลดี เมื่อตัวเราเองทำไม่ได้ก็มีกรรมชั่วติดตัว ต้องได้รับผลชั่วไป จะปัดกรรมที่ตัวเราเองทำ ให้พ้นตัวออกไป และจะปัดผลของกรรมให้พ้นตัวออกไปด้วย หาได้ไม่ ต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อกรรมของตนเอง

เมื่อหลักกรรมของพระพุทธศาสนา มีอยู่ดังนี้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสสอนให้ทุกๆ คน หันนีกคิดอยู่เสมอๆ ว่า เรา มีกรรมเป็นของตนเอง เป็นกรรมทายาทคือเป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเพาพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัยเฉพาะ (ตนเป็นคุณไป) นอกจากนี้ พระพุทธเจ้ายังได้ตรัสไว้ว่า กรรมยังจำแนกสัตว์ให้เลวและดีต่างๆ กัน เป็นตน